

Οὐλ' οἱ αἶτοι νά ῥτουν ἔν τὸν γιανίσκου (καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι νά ἔλθουν, δὲν τὸν λατρεύουν. Ἐπὶ τοῦ ἀνιάτως νοσοῦντος) Κύπρ. Οὐλ' οἱ ἅγιοι νά μαζουχτοῦν δὲν τ'ς ξιχουρίζ'ν αὐτ'νοὺς (ἐπὶ τῶν ἐχόντων μεγάλην ἐχθραν) Αἰτωλ. Μὰ τοὺς ἁγίους! (ὄρκος) πολλαχ. Χίλι' αἰοὶ νά σου 'ουθοῦν! (χίλιοι ἅγιοι νά σέ βοηθοῦν! Εὐχή) Κάρπ. Οἱ ἁγίονε νά ντι φνάτσω! (οἱ ἅγιοι νά σέ φυλάξουν!) Τσακων. || Παροιμ. φρ. Καθένας μὲ τὸν ἅγιο του (ἐπὶ τῶν διχογνωμούντων) Δημητσάν. Ἦπ. Ἀπ' τὸν ἅγιο τὰ μάτια βγάζει (ἐπὶ τοῦ ἐπιδιώκοντος ὑλικὴν ὠφέλειαν ὁποθενδήποτε) Κωνπλ. Βγάνει ἁγιοῦ μάτι (ἐπὶ τολμηροῦ κακούργου) Ζάκ. Καὶ ὁ ἅγιος θέλει φοβέρα (ἡ ἀπειλὴ φέρει ἀποτελέσματα καλὰ, διότι καὶ οἱ ἅγιοι μὴ εἰσακούοντες τὰς παρακλήσεις ὑποχωροῦν εἰς τὰς ἀπειλὰς τῶν ζητούντων τὴν βοήθειαν αὐτῶν) Πάρ. κ. ἁ. Καλῶς τὸν ἅγιον τοῦ Θεοῦ τὸν παξιμαδοκλέφταν! (προσφώνησις κατὰ σχῆμα ὀξύμωρον. παξιμαδοκλέφτας εἶναι ὁ κλέπτης τῶν παξιμαδίων τῶν συμπλωτήρων του, κατ' ἐπέκτασιν δὲ ὁ ἐπιτήδειος κλέπτης. Λέγεται πρὸς τὸν ὑπουλον τὸν ὑποκρινόμενον τὸν χρηστὸν) Κερασ. Καλῶς τὸν ἅγιο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐχθρὸ τοῦ καρβελιοῦ! (εἰρων. προσφώνησις) Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) Παροιμ. Ἐνοῦς ἐνοῦς ἁγιοῦ ἔρκετ' ἡ χάρι του (ἕκαστος ἐπιτυχάνει τοῦ ποθομένου ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ) Ἰων. (Κρήν.) Κάθε ἅγιος κ' ἡ γεροτὴ του (εἰς ἕκαστον πρέπει νά ἀπονέμεται ἡ προσήκουσα εἰς τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ τιμὴ) Πάτμ. Ἀγίος ποῦ δὲ θαματουρεῖ, τὴ δόξα τί τὴ θέλει; (ὁ μὴ ὠφελῶν τοὺς ἄλλους δὲν πρέπει νά προσδοκᾷ παρ' αὐτῶν ἐπαίνους ἢ χάριτας) Κάρπ. Ἀγίος ποῦ δὲν κάνει θάματα δὲ δοξάζεται (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Χίος Φτωχὸς ἅγιος δοξολογία δὲν ἔχει (ἐπὶ πτωχοῦ παραγκωνιζομένου καὶ περιφρονουμένου. Ἡ μεταφ. ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τυπικῆς διατάξεως, καθ' ἣν ἡ λεγομένη μεγάλη δοξολογία ψάλλεται μόνον κατὰ τὰς μνήμας μεγάλων ἁγίων, ὅτε τελεῖται καὶ λειτουργία, ἐνῶ κατὰ τὰς μνήμας τῶν ἄλλων δὲν συμβαίνει τοῦτο) Πάρ. κ. ἁ. Ὅσου νά γιράσ' ἡ Θεός, πιά' ἔξ' ἅγιοι καταπονεῖ (ὁ μέγας καὶ παρακμάζων εἶναι ἀνώτερος πολλῶν μικρῶν) Λέσβ. Τὸν ἄεν τὴν ἄν ἔχω τὴ δόξαν αὐτ' ἐξέρω (τὸν ἅγιον ποῦ ἔχω γνωρίζω τὴν δόξαν του. Ἐπὶ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου μᾶς εἶναι γνωστὴ ἡ ἱκανότης ἢ τοῦναντίον ἡ ἀνικανότης ἢ ἡ πανουργία καὶ κακία) Τραπ. Χαλδ.

Μωροῦ κι ἁγιοῦ μὴ τάξης | κι ἄν τάξης μὴ γελάσης

(αἱ ὑποσχέσεις πρὸς μικρὰ παιδιά καὶ ἁγίους πρέπει νά ἐκπληρωθοῦν, διότι ἡ ἀθέτησις αὐτῶν τῶν μὲν πρώτων προκαλεῖ τοὺς ὀχληροὺς κλαυθμούς, τῶν δὲ δευτέρων τὴν ὀργὴν) Θήρ. κ. ἁ. Κατὰ τὸ σχῆμα κατ' ἐξοχὴν ἄνευ τοῦ κυρίου ὄν. ὁ ἅγιος ὁ τιμώμενος ἐν τινι τόπῳ ἢ ὁ ἅγιος τῆς ἡμέρας: Ὁ ἅγιος (ὁ ἅγιος Διονύσιος) Ζάκ. (ὁ ἅγιος Σπυρίδων) Κέρκ. (ὁ ἅγιος Γεράσιμος) Κεφαλλ. Τῶν ἁγίων (κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων) Σέριφ. Θὰ πάμε 'ς τὸν ἅγιο (εἰς τὸν ναὸν ἢ τὴν πανήγυριν τοῦ ἁγίου Γερασίμου) Κεφαλλ. Ὁ ἅγιος βοήθειά σας! (ἦτοι ὁ σήμερον ἐορταζόμενος ἅγιος) Πελοπν. (Βασαρ.) κ. ἁ. Μὰ τὸν ἅγιον! (τὸν σήμερον ἐορταζόμενον. Ὁρκος) Αἰν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ. β) Οὐς. ναὸς τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι ἁγίου (διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν αὐτοῦ ἄνευ τοῦ κυρίου ὄν. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τιμωμένων ἁγίων) Σύμ. Τσακων. κ. ἁ.: Ἐσημάνα δυὸ ἅγιοι (ἐσήμαναν δύο ναοὶ ἐσπερινὸν ἢ ὁρθρον κττ.) Σύμ. Ἀ ζᾶμε τὸν ἅγιε (ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν) Τσακων. Ἀπολῶτε ὁ ἅγιε (ἀπέλυσεν ἡ ἐκκλησία) αὐτόθι. γ) Εἰκὼν ἁγίου (διὰ τὴν συχνὴν παράλειψιν τοῦ κυρίου ὄν.) Κωνπλ. Μέγαρ.

Σύμ. Τῆλ. κ. ἁ. 4) Μεταφ. ὁ προστάτευσεν καὶ ὑποστηρίξων τινά, προστάτης (ἡ σημ. αὕτη ὠρμήθη ἐκ τῆς δοξασίας, ὅτι, ὅπως χωραὶ τινες ἢ πόλεις ἢ χωρία ἔχουν τοὺς κατ' ἐξοχὴν προστάτας ἁγίους, οὕτω καὶ ἕκαστος ἀνθρώπος ἔχει τὸν ἰδιαίτερον αὐτοῦ προστάτην ἅγιον. Πβ. φρ. εἶχες ἅγιο φίλο καὶ γλύτωσες, πρὸς τὸν ἐκ θαύματος ἐκ προφανοῦς κινδύνου σωθέντα) Κεφαλλ. Κρήτ. κ. ἁ.: Φρ. Ἐχει ἅγιο στὸ παλάτι (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος προστάτην ἰσχυρὸν) Κεφαλλ. Συνών. φρ. ἔχει μπάρομπα 'ς τὴν Κορώνη. β) Πλοῦτος (οἶονεὶ ὡς προστάτης παρέχων δύναμιν) Κρήτ.: Τὸν ἔχει τὸν ἅγιο. 5) Καθαρός, ἀμόλυντος, ἐπὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ὑποστάσεων αὐτοῦ ὡς ὁρ. ἐκκλησιαστικὸς κοιν.: Ὁ ἅγιος Θεός. Τὸ ἅγιο Πνέμα. Ἡ ἁγία Τριάδα. || Φρ. Νηστεία κι ἅγιος ὁ Θεός, μετάνοιες κι ἅγιος ὁ Θεός, πείνα κι ἅγιος ὁ Θεός, καθισμὸ κι ἅγιος ὁ Θεός, δουλειὰ κι ἅγιος ὁ Θεός κλπ. (ἐπὶ καταστάσεων ἢ ἐνεργειῶν παρατεταμένων. Αἱ φρ. ὠρμήθησαν ἐκ τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἐν τῷ ὁποίῳ τοιαῦτα καταστάσεις, οἶον νηστεία, προσευχή, μετάνοιαι κλπ., εἶναι παρατεταμέναι, πᾶσα δὲ προσευχὴ ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθία ἀρχίζει μετὰ τὸ «εὐλογητὸς ὁ Θεός κτλ.» ἀπὸ τοῦ «ἅγιος ὁ Θεός». Ἡ σημ. αὕτη εὐχρηστος ἤδη ἀπὸ τῶν μεταγν. χρόνων. Πβ. Α' Πέτρ. 1,15 «ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται, ὅτι ἅγιοι ἔσεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιος».

ἀγιοστάσι τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -στάσι.

Ὁ ὁκρίβας τοῦ ἀγιογράφου (ιδ. λ.), ἐφ' οὗ τοποθετεῖται ἡ ζωγραφιζομένη εἰκὼν ἁγίου: Ἀσμ.

Ἀγγελος ἐκατέβηκε κ' ἐβάστα κι ἀγιοστάσι
κ' ἔκατσε κ' ἐζωγράφισε τὴν ὁμορφὴν σου στάσι

Ἀγίος-Τάφος ὁ, λόγ. κοιν. Ἀγίον-Τάφος Παξ. Ἀγίον-Τάφους Λέσβ. Ἀγι-Τάφος Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.) Ἀγιν-Τάφος Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ.) Ἀγεν-Τάφος Πόντ. (Χαλδ.) Αἰ-Τάφος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Αἰν-Τάφος Πόντ. (Κερασ.) Αἰν-Τάφους Θράκ. Ἀεν-Τάφος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) Ἀἰν-Τάφος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐς. τάφος. Εἰς τοὺς τύπ. Ἀγίον-Ἀγιν-Ἀγεν-Αἰν-Ἀεν-Ἀἰν-Τάφος τὸ ν ἐκ τῆς αἰτίας. Ἀγίον-Τάφο.

1) Ὁ Ἀγίος Τάφος τοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ συνεκδ. οἱ τόποι γενικῶς, ὅπου ἔζησεν ὁ Χριστός, ἢ Παλαιστίνη κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.): Μὴ τοῦ καλὸ νά πᾶς 'ς τὸν Ἀγίον-Τάφον! (εὐχὴ) Λέσβ. Κάθαν χρόνον 'ς σὸν Ἀεν-Τάφον ἐβγαίν' τ' ἀεφῶς ἀσ' σὸ ταφὴν τῇ Χριστοῦ (κάθε ἔτος εἰς τὸν Ἀγίον Τάφον ἐξέρχεται τὸ ἅγιον φῶς ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ) Χαλδ. 2) Εἰκὼν ἐπὶ τετραγωνικοῦ ὑφάσματος παριστῶσα τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Χριστοῦ, γεγονότα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ διαφόρους ἁγίους, ἦν κομίζοντες ἐξ Ἱεροσολύμων οἱ προσκυνηταὶ ἀναρτοῦν εἰς τὸ εἰκονοστάσιον τῆς οἰκίας Θράκ. Πόντ. (Κερασ.) κ. ἁ.

ἀγιοστέφανο τό, ἀμάρτ. ἀγιοστέφανου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐς. στεφάνι.

Ὁ ἅγιος στέφανος τοῦ Χριστοῦ: Ἀσμ.

Πῆραν τ' ἀγιοστέφανο κι βάλαν ἀγαθόνου,
πῆραν κι τ' ἀγιοζώνηρον κι βάλαν λυγαρένιου

(ἐκ τοῦ ἅσμ. «τοῦ Χριστοῦ τὸ καταλόγι», ὅπερ τὴν ἐσπέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ψάλλεται ὑπὸ χοροῦ παρθένων πρὸ τοῦ Ἐπιταφίου).

ἅγιο-Ταξιάρχης ὁ, ἀμάρτ. ἅγιον-Ταξιάρχης Μακεδ. (Λακκοβ.) ἅι-Ταξιάρχης Ἡπ. Παξ. ἅι-Ταξιάρχης Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βελβ.) κ. ἅ.

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ ὄν. Ταξιάρχης.

1) Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος φέρων ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ τὸν τίτλον τοῦ ταξιάρχου ὡς ἀρχηγὸς ἀγγελικῶν ταγμάτων καὶ ἐορταζόμενος τὴν 8ην Νοεμβρίου Μακεδ. (Λακκοβ.) Παξ. κ. ἅ. : Φρ. *Εἶνι γὰρ τὸν ἅγιον-Ταξιάρχ'* (εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ταξιάρχου πρὸς θεραπείαν. Ἐπὶ τοῦ παράφρονος. Πβ. ἅγι-Ἀντωνίς, ἅγι-Γιάννης) Λακκοβ. 2) Ὁ μὴν Νοέμβριος (ὠνομάσθη οὕτω, διότι κατ' αὐτὸν τελεῖται ἡ ἐορτὴ τοῦ Ταξιάρχου) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἅ.) Μακεδ. (Βελβ.) κ. ἅ. Συνών. *Ἀγιοστρατηγιάτης, ἅγι-Στρατήγος 2, Ἀγιοφιλιπιάτης, Ἀγιοφιλιππίτης.*

Ἀγιοταφίτης ὁ, Πελοπν. (Λακων.) Κυκλ. (Πάρ. κ. ἅ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀγιος-Τάφος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, ἥτοι ὁ ἀποτελῶν μέλος τῆς Ἀγιοταφίτικης ἀδελφότητος Λακων. Πάρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 2) Ὁ χάριν προσκυνήσεως μεταβάς εἰς Ἅγιον Τάφον, προσκυνητὴς Κυκλ.

Ἀγιοταφίτικος ἐπιθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Ἀγιοταφίτικους Λέσβ. κ. ἅ. Ἀγιοταφίτικος Πόντ. (Κερασ.) Ἀγιοταφίτικος Πόντ. (Κερασ.) Ἀγιοταφίτικος Πόντ. (Κερασ.) Ἀγιοταφίτικο τό, Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀγιος-Τάφος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, ἐπὶ μοναστηρίων, κτημάτων κττ., ἡ ὁ ἐξ Ἁγίου Τάφου προερχόμενος, ἐπὶ κηρίων, σταυρῶν, εἰκόνων, κομβολογίων κττ., ἅτινα οἱ ἐπανακάμπτοντες ἐκ τοῦ Ἁγίου Τάφου προσκυνηταὶ φέρουν ὡς δῶρα ἱερὰ καὶ πολύτιμα εἰς τοὺς οἰκείους καὶ φίλους ἐνθ' ἂν. : Ἀγιοταφίτικο μετόχι-μοναστήρι κττ. Σταυρὸς Ἀγιοταφίτικος. Κερί-κομβολόγι-σάβανο Ἀγιοταφίτικο. Λουλούδια Ἀγιοταφίτικα σύνηθ. || Ἄσμ.

Ἀγιοταφίτικε σταυρὲ καὶ χῶμα τ' Αἰ-Τάφου,
ἐμαθάν το πῶς σ' ἀγαπῶ καὶ μετὰ μένα τὰ ἔχουν

(πρὸς ἐρωμένην. Περὶ τῆς συνηθείας νὰ καλοῦνται πρόσωπα προσφιλεῖ δι' ὀνομάτων πολυτίμων πραγμάτων πβ. ἀγικωσταντινᾶτο) Νίσυρ. 2) Τὸ οὐδ. οὐσ., ὕψος, τοῦ ὁποίου τὰ χρωματιστὰ ποικίλματα εἶναι ἐντυπα (ὅπως κατὰ κανόνα εἶναι τὰ Ἀγιοταφίτικα σάβανα) Σκῦρ.

ἀγιότη ἡ, Κρήτ. ἀγότη Κρήτ. Σίφν. κ. ἅ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀγιότης.

1) Ἡ ιδιότης τοῦ ἁγίου, ἡ ἀγιωσύνη, μόνον ὡς τίτλος τῶν ἱερωμένων Κρήτ. : *Τί κάνει ἡ ἀγιότη σου;* Συνών. ἀγιωσύνη. 2) Ἡ πρὸς τὰ θεῖα ἀφοσίωσις καὶ εὐλάβεια διὰ πράξεων θρησκευτικῶν ἐκδηλουμένη Σίφν. : Φρ. *Ἦπες σ' τὴν ἀγιότη* (ἀφωσιώθη εἰς τὴν θρησκευτικὴν λατρείαν). *Ἦκανε ἀγότες* (ἐτρόπη εἰς τὰ θεῖα ἐξαιτούμενος βοήθειαν) αὐτόθ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἁγιοτράπεζο τό, ἀμάρτ. ἁγιοτράπεζον Πόντ. (Κερασ.) ἁγιοτράπεζον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐσ. τραπέζι. Τὸ ἁγιοτράπεζον ἔχει τὸ α κατὰ τὸ ἀγία-τράπεζα, ὁ πβ.

Ἡ ἀγία τράπεζα, τετράγωνος καὶ εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἱεροῦ βήματος ἰδρυμένη, ἐπὶ τῆς ὁποίας τελεῖται τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας : Ἄσμ.

*Ἀγιο-Σοφία νὰ κρύβης με, οἱ Τοῦρκοι θὰ μὲ παίρ'νε,
τ' ἔξ'-ι-σ' θὰ κάμω μάρμαρον, τ' ἀπέσ' μαργαριτάριν,
θὰ κάμω 'ς τ' ἁγιοτράπεζο σ' δλόχρυσον μαντήλιν*

(τ' ἔξ'-ι-σ' = τὸ ἔξω σου. τ' ἀπέσ' = τὸ μέσα. Εἰς τὸ ἁγιοτράπεζο σ' ἀπεβλήθη τὸ ν ἐν συνεκφ. πρὸ τοῦ σ τῆς ἀντων.) Κερασ. Συνών. ἀγία-Τράπεζα.

ἁγιοτσικούρι τό, Εὐβ. (Αἰδηψ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐσ. τσικούρι.

Ὁ πέλεκυς (τὸ α' συνθετ. ἅγιος δὲν προσθέτει οὐδεμίαν σημ., ἐσχηματίσθη δὲ τὸ σύνθετον μόνον διὰ νὰ συμφωνήσῃ γλωσσικῶς πρὸς τὸ ἁ-Γιάννης τῆς ἐπφδ., ἐν ᾗ λέγεται, καθὼς καὶ τὸ ἀγιολόγγος) : *Κίνησε ἁ-Γιάννης ὁ Προδρόμος, πῆρε τὸ ἁγιοτσικούρι νὰ πάη 'ς τὸν ἀγιολόγγο* (ἐπφδ. εἰς ἐρυσίτελας).

ἁγιουλλάκι τό, Κυκλ. (Θήρ. Τήν. κ. ἅ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγιούλλι.

1) Μικρὰ εἰκὼν Κυκλ. (Θήρ. Τήν. κ. ἅ.) : *Ἐχω ἓνα ἁγιουλλάκι ἐγὼ καὶ μοῦ φυλάει τὰ μουλάρια Τήν. Τὸν ἅγιο-Νικόλα τὸν ἔχω 'ς ἁγιουλλάκι* (ζωγραφισμένον εἰς μικρὰν εἰκόνα) Τήν. Συνών. ἀγιάκι, ἀγιούλλι. 2) Ἐπιθετικ. τὸ ἥσυχον, τὸ φρόνιμον : *Ἀγιουλλάκι παιδί εἶν' αὐτό* (ἐκ πληρεστερας φρ. παιδί σὰν ἁγιουλλάκι) Τήν.

ἀγιούλλι τό, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἅγιος.

Μικρὰ εἰκὼν ἁγίου : *Ἐπουλοῦσε ἀγιούλλι καὶ ἀγόρασα κ' ἐγὼ ἓνα Μάν. Αὐτὸς μοιάζει σὰν ἀγιούλλι* (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀδυνάτου καὶ ἰσχυροῦ, ὡς πολλάκις παριστάνονται εἰς τὰς εἰκόνας οἱ ἅγιοι ἀσκηταὶ) Λακων. *Τὸ παιδί ἔγινε σὰν ἀγιούλλι* (κατέστη ἰσχυρόν, καχεκτικόν) αὐτόθ. Συνών. ἀγιάκι, ἀγιουλλάκι.

ἁγιοῦσα ἡ, Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ. κ. ἅ.) Πάτμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 188.

1) Γυνὴ φιλόθρησκος Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἅ.) Πάτμ. : Φρ. *Κάν' τὴν ἁγιοῦσα* (ἐπὶ τῆς ὑποκρινομένης τὴν εὐλαβῇ) Θράκ. 2) Γυνὴ ψευδευλαβῆς, ὑποκρίτρια Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ. κ. ἅ.) : *Ἐν' μὰ ἁγιοῦσα αὐτή!* Σαρεκκλ. Πβ. ἀγίοψυχος 2.

ἁγιουτάντες ὁ, Ζάκ. Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. κ. ἅ.) Σαλαμ. Σίφν. κ. ἅ. ἁιουτάντες Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *aiutante* = βοηθός.

1) Βοηθός, ὑπασπιστής Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σίφν. κ. ἅ. : Ἄσμ.

*Σαράντα Παλουμπιώτες, | ὀγδόντα καπεταναῖοι,
ἐξήντα μπουλουκπάσηδες, | τριάντα ἁγιουτάντες*

Ἀρκαδ. β) Γραμματεὺς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. κ. ἅ.)